

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI LĂM

VÌ CHUA NGOA THIẾU NIÊN BỊ THƯƠNG

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, run lên hỏi:

- Bát sư đệ là người hoạt bát lanh lợi, y lại rất thân với ta, khi nào ta nỡ giết gã?

Nhạc Linh San đáp:

- Từ ngày người đi cầu kết với bọn yêu nhân Ma giáo, hành động trái với thường tình... Ai mà biết được tại sao... người hạ sát bát sư đệ?... Người... người...

Nàng nói tới đây rồi nghẹn ngào, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi.

Lệnh Hồ Xung tiến lên một bước nói:

- Tiểu sư muội! Người đừng có đoán quanh đoán quẩn. Bát sư đệ hãy còn nhỏ tuổi, gã lại không gây thù oán với ai. Đừng nói ta đây mà bất cứ là ai cũng không nhẫn tâm sát hại gã.

Nhạc Linh San mày liễu dựng ngược, lớn tiếng:

- Thế thì tại sao người lại nhẫn tâm giết cả Lâm sư đệ?

Lệnh Hồ Xung cả kinh thất sắc, líu lưỡi hỏi:

- Lâm sư đệ chết... chết rồi ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Hiện giờ thì gã chưa chết, người phóng một nhát kiếm đâm gã chưa chết, nhưng... ai mà

biết gã... có thể khỏi được không?

Nàng nói tới đây lại nức nở lên không nói được nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe nói Lâm Bình Chi chưa chết, chàng thở phào một cái hỏi:

- Gã bị thương nặng lắm phải không? Dĩ nhiên là gã phải biết ai đã chém gã chứ? Gã bảo sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Trên cõi đời này còn ai giảo quyết bằng người? Người lên tới sau lưng chém gã... sau lưng gã có mắt đâu mà...

Lệnh Hồ Xung trong lòng đau khổ không bút nào tả xiết, chàng không nhịn được nữa rút trường kiếm ra rồi vận động nội lực vào cánh tay liệng thanh kiếm ra đánh vào một tiếng.

Thanh kiếm bằng bạc bay ra chém vào một cây bách lớn đường kính dài đến hơn thước. Lưỡi kiếm đưa thân cây đứt gãy ngay quãng giữa. Nửa trên thân cây bị cắt đứt lao đảo rồi đổ xuống đánh "uỳnh" một tiếng rùng rợn. Dưới đất đá chạy cát bay mù mịt vung ra tứ phía.

Nhạc Linh San hỏi:

- Người học được võ công quý quái của Ma giáo định điều võ dương oai trước mặt ta chăng?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta muốn giết Lâm sư đệ thì hà tất phải đâm lén sau lưng, ta cứ việc thẳng thắn chém gã một nhát là xong.

Nhạc Linh San nói:

- Ai biết đâu được trong lòng người còn có mưu thần chúc quý. Hừ! nhất định vì bát sư đệ thấy người làm điều tàn ác, nên người giết gã đi để bịt miệng. Người còn bầm nát mặt gã như đã đối với nhĩ... Lao Đức Nặc.

Lệnh Hồ Xung tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng biết nhất định trong vụ này có điều âm mưu bí hiểm, mà chàng không sao đoán ra được, liền hỏi:

- Cả mặt mũi Lao Đức Nặc cũng bị chém nát ra ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Chính tay người đã làm ra "hảo sự" này chẳng lẽ không biết hay sao mà còn hỏi ồm ờ?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Môn hạ phái Hoa Sơn còn ai bị tổn thương nữa không?

Nhạc Linh San hỏi lại:

- Người đã giết hai người đâm thương một người còn chưa đủ ư?

Lệnh Hồ Xung nghe nàng nói vậy biết là không còn ai khác nữa.

Chàng tự hỏi:

- Không hiểu ai đã hạ độc thủ?

Đột nhiên lòng chàng xao xuyến, vì nhớ tới Nhâm Ngã Hành khi ở Cô Sơn mai trang trong thành Hàng Châu đã nói ra miệng nếu chàng không chịu gia nhập Ma giáo, lão sẽ tận diệt phái Hoa Sơn. Chàng nghĩ là lão đã tới Phúc Châu và bắt đầu hạ thủ phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền giục:

- Người... người mau trở về đi bẩm với gia gia má má người... Ta e rằng tên đại ma đầu đã lên vào hạ thủ phái Hoa Sơn rồi đó.

Nhạc Linh San bĩu môi đáp:

- Phải rồi! Đích xác là có tên đại ma đầu ở Ma giáo vào phái Hoa Sơn ta hạ thủ. Có điều tên đại ma đầu trước kia cũng ở phái Hoa Sơn. Thật là dương hổ di hoạn, lấy ân làm thù.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nghĩ bụng:

- Ta đã ưng lời đi Long Toàn để ứng cứu Định Nhân và Định Dật sư thái, nhưng bây giờ sư phụ và sư nương ta lại gặp nạn biết làm thế nào cho được? Giả tử đúng Nhâm Ngã Hành đến đây làm dữ, dĩ nhiên ta cũng không phải là địch thủ của lão,

nhưng sư phụ cùng sư nương có nạn thì dù ta có phải chết một cách vô ích cũng nên đồng sinh cộng tử với hai vị mới phải đạo. Việc có khinh trọng tình có thân sơ. Công việc của phái Hằng Sơn đành để cho quần đệ tử phái đó hãy đi trước lo liệu. Còn ta mà ngăn trở được Nhâm Ngã Hành thì rồi sẽ đến Long Toàn cứu viện.

Quyết định chàng nói:

- Chiều hôm qua dời khỏi Phúc Châu rồi, ta đi cùng các vị sư tỷ, sư muội phái Hằng Sơn đây ở cả với nhau. Có lý nào lại phân thân trở lại giết sát sư đệ cùng Lao Đức Nặc được? Người không tin thì thử hỏi bọn họ coi.

Nhạc Linh San nói:

- Chà! Người bảo ta hỏi bọn chúng ư? Bọn chúng cũng như người cùng một giòng như nhớp. Chẳng lẽ bọn chúng lại không tìm lời thêm đặt vào cho sự dối trá của người được thêm tròn vẹn?

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn vừa nghe LS nói vậy thì bầy tám cô nóng nảy đã la ó om sòm. Mấy cô là người xuất gia thì chỉ phân biệt phải trái, nói năng vẫn lịch sự. Nhưng bọn tục gia đệ tử thì thóa mạ bằng những câu rất chua ngoa.

Nhạc Linh San lùi ra xa hơn trượng nói:

- Lệnh Hồ Xung! Tiểu Lâm tử bị thương rất nặng. Trong lúc hôm mê gã vẫn nhớ đến kiếm phổ. Nếu người còn một chút nhân tính thì nên đem kiếm phổ trả lại cho gã... Không thì...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Người coi ta là hạng đệ hèn vô liêm sỉ đến thế ư?

Nhạc Linh San tức giận đáp:

- Người mà còn không phải là hạng đệ hèn vô liêm sỉ thì trong thiên hạ chẳng có ai là kẻ đệ hèn vô liêm sỉ nữa.

Nghi Lâm đứng bên nghe hai người đối đáp, lòng cô rất phần khích. Bây giờ cô không nhẫn nại được nữa liền nói:

- Nhạc cô nương! Lệnh Hồ đại ca đối với cô rất tử tế. Y... y xử với cô bằng một dạ rất chân thành. Sao cô lại thóa mạ y dữ tợn thế?

Nhạc Linh San cười lạt hỏi lại:

- Hắn đối với ta tử tế hay không tử tế mà người là người đã xuất gia sao lại biết cả chuyện đó?

Nghi Lâm đột nhiên cảm thấy lòng kiêu ngạo nổi lên. Cô chỉ biết HX bị người ta khinh miệt vu oan, còn cô dù có phải chết đến trăm lần, cũng quyết biện bạch cho chàng, còn thanh quy giới luật bản môn, cô đành để mai đây sư phụ trách phạt thế nào cũng chịu, bây giờ cô không nghĩ gì tới.

Cô liền cất giọng đồng dục nói:

- Đó chính là miệng Lệnh Hồ đại ca đã nói với ta như vậy.

Nhạc Linh San lên giọng mặt sất:

- Chà! cả những chuyện đó mà hần cũng nói với người! Vì hần... muốn tử tế với ta nên mới ra tay gia hại Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nghi Lâm sư muội! Sư muội bắt tất phải nói nhiều. "Thiên hương đoạn tục giao" và "Bạch vân hùng đởm đoàn" của quý phái trị thương rất hiệu nghiệm. Xin sư muội lấy một ít đưa cho Nhạc sư... Nhạc cô nương để y đem về cứu người bị thương.

Nhạc Linh San bắt đầu ngựa quay lại. Trước khi giật cương cho ngựa chạy nàng nói:

- Người đã chém gã một chém chưa chết, còn muốn dùng độc dược cho y chết hẳn phải không? Khi nào ta lại mắc bẫy người. Đây Lệnh Hồ Xung! Tiểu Lâm tử nếu không khỏi thì ta... ta...

Nàng nói tới đây gia roi cho ngựa chạy về phía Nam.

Lệnh Hồ Xung bên tai còn văng vẳng tiếng vó ngựa mà lòng chàng băng khuâng như người đánh mất vật gì.

Tần Quyên nói:

- Cô ả này chua ngoa như vậy để gã tiểu Lâm tử của ả chết đi càng hay.

Nghi Chân nói:

- Tần sư muội! Chúng ta đem mình nương nơi cửa Phật phải lấy đạo từ bi làm gốc. Vị cô nương đó tuy có lời thất thổ, nhưng mình không nên nguyên rửa người ta chết.

Lệnh Hồ Xung động tâm nói:

- Nghi Chân sư muội! Ta có việc nhờ sư muội một phen vất vả.

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh đã có điều sai khiến, dĩ nhiên tiểu muội phải tuân theo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám! Gã họ Lâm đó là một tên sư đệ đồng môn với ta. Theo lời Nhạc cô nương thì y bị thương nặng, ta nhớ đến thuốc trị thương của quý phái linh nghiệm vô cùng...

Nghi Chân nói:

- Sư ca muốn tiểu muội đem thuốc trị thương cho y phải không? Được lắm! Tiểu muội xin trở lại thành Phúc Châu. Nghi Linh sư muội! Sư muội cùng đi với ta nhé!

Lệnh Hồ Xung chấp tay nói:

- Thật phiền đại giá hai vị sư muội.

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh cùng đi với bọn tiểu muội, đâu có phải là đi giết người? Vụ oan uổng này, bọn tiểu muội phải đến giải thích cùng Nhạc tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung nở nụ cười nhăn nhó vì chàng nghĩ tới sư phụ đã yên trí là chàng quy thuận dưới cờ bọn Ma giáo, nên vất vả việc tàn ác đến đâu cũng không từ. Thế thì người còn tin các cô sao được?

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Chân và Nghi Linh hai người lên ngựa ra đi, chàng tự hỏi:

- Bọn họ sốt sắng với công việc của mình như vậy, mà mình bỏ mặc họ để trở về Phúc Châu thì đành tâm sao được? Huống chi Định Nhân sư thái lại bị địch nhân vây hãm, còn Nhâm Ngã Hành có đến Phúc Châu hay không mình cũng chưa rõ.

Chàng từ từ đứng dậy chạy đi lượm thanh kiếm lúc trước chém đứt cây rớt xuống. Bỗng chàng lảo bầm:

- Ta mà muốn giết Lâm Bình Chi thì việc gì phải chém sau lưng gã và có lý đâu chém gã không chết? Nếu người đó là Nhâm Ngã Hành thì làm gì lão chẳng chém một nhát cho gã chết được? Đây nhất định là người khác rồi. Chỉ cần không phải Nhâm Ngã Hành là sư phụ ta chẳng sợ ai hết.

Nghĩ tới đây chàng thấy khoan tâm được một chút. Bỗng nghe văng vẳng có tiếng vó ngựa. Cứ theo số mục thì đoàn ngựa này chắc là bọn Vu Tẩu đi quyên giáo về.

Sau một lát quả thấy mười lăm người đã cưỡi ngựa đến trước mặt.

Vu Tẩu nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Bọn tiểu muội đi quyên giáo được rất nhiều vàng bạc, tưởng dùng không hết được.

Nghi Hòa cười nói:

- Mình không dùng hết thì cứu tế cho kẻ nghèo.

Cô quay sang hỏi Nghi Thanh:

- Vừa rồi có cô gái nhỏ tuổi các vị có gặp không? Không biết lai lịch thế nào mà lại động thủ với chúng ta?

Lệnh Hồ Xung thất kinh hỏi:

- Y động thủ với các vị ư?

Nghi Hòa đáp:

- Trong bóng tối, cô gái đó cưỡi ngựa xông tới liền cất tiếng thóa mạ bọn tiểu muội là lũ ni cô tứ chiếng giang hồ không biết thẹn mặt.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm đau khổ. Chàng vội hỏi:

- Y bị thương nặng lắm phải không?

Nghi Hòa lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ô hay! Sao Lệnh Hồ sư ca biết y bị thương?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Y đã thóa mạ các cô như vậy mà các cô lại tính nóng như lửa thì một mình y định làm sao nổi với 15 người. Có lý nào chẳng bị thương được?

Rồi chàng hỏi tiếp:

- Y bị thương chỗ nào?

Nghi Hòa đáp:

- Tiểu muội hỏi y: Vì lẽ gì chưa từng quen biết nhau đã mở miệng mắng người? Thì y đáp: Các người là một lũ đồ đệ phái Hằng Sơn không chịu tuân giữ thanh qui của người tu hành. Tiểu muội liền hỏi lại: Sao bọn ta lại không giữ thanh qui? Người ăn nói lịch sự một chút. Y liền vung roi ngựa lên quát: Tránh ra! Tiểu muội liền nắm lấy yên ngựa quát trả lại: Tránh ra! Thế là xảy cuộc động thủ.

Vu Tẩu nói:

- Thị rút kiếm ra. Bọn tiểu muội thấy thị là người phái Hoa Sơn, nhưng trong bóng tối không nhìn rõ mặt mũi, sau mới nhận ra dường như thị là tiểu thư của Nhạc tiên sinh. Tiểu muội vội quát lên ngăn trở nhưng tay thị đã trúng hai nhát kiếm bị thương, có điều thương thế chẳng làm y chỉ làm trầm trọng.

Nghi Hòa nói:

- Tiểu muội cũng nhận ra thị. Bọn người phái Hoa Sơn ở trong thành Phúc Châu đối với Lệnh Hồ đại ca rất vô lễ. Bọn tiểu muội phái Hằng Sơn gặp nạn họ đã chẳng viện trợ, tự thủ bàng quang thì chớ còn rõ thói chua ngoa nên tiểu muội muốn cho thị nếm mùi một chút.

Trịnh Ngạc nói:

- Nghi Hòa sư thư đối với cô nương đó hãy còn nhẹ đòn. Chiêu "Kim châm độ kiếp" chỉ đâm trúng vào sườn bên tả thành một vết nhẹ nhàng rồi thu về ngay. Nếu ý đánh thật sự thì đã chặt đứt một cánh tay của thị rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Việc này chưa yên việc khác đã tới. Nhạc Linh San tiểu sư muội là người kiêu ngạo chẳng chịu thua ai. Bữa nay nàng bị chiến bại tất cho là một cái nhục lớn, rồi nàng lại đổ lên đầu mình. Mới hay mọi việc đều do số phận gây nên biết làm thế nào. May ở chỗ nàng bị thương không lấy chi làm trầm trọng.

Trịnh Ngạc là một người thông minh lanh lợi đã nhìn rõ Lệnh Hồ Xung đặc biệt quan tâm đến vị Nhạc cô nương kia liền nói:

- Nếu bọn tiểu muội mà sớm biết cô là sư muội của Lệnh Hồ sư huynh thì để mặc kệ cho cô thóa mạ mấy câu cũng chẳng làm gì. Chỉ vì trời tối không nhìn rõ mặt mà thành chuyện xích mích. Sau này nếu gặp cô sẽ xin lỗi cô là xong.

Nghi Hòa hậm hực nói:

- Xin lỗi cái gì? Chúng ta có đắc tội với cô đâu. Vì cô vừa mở miệng đã thóa mạ người ta liền. Tưởng khắp thiên hạ cũng không có một ai vô lý như cô.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Mấy vị đi quyền giáo được việc rồi. Vậy chúng ta đi thôi. Lão Bạch Bát Bì đó đối xử thế nào?

Lòng chàng rất áy náy, không muốn nhắc tới chuyện Nhạc Linh San nên mới hỏi sang chuyện khác.

Bọn Nghi Hòa nghe nói tới chuyện quyền giáo đều lấy làm hứng thú, cô kể thao thao bất tuyệt rồi nói:

- Ngày thường đến nhà tài chủ quyền giáo được một vài lạng bạc thì khó ới là khó! Đêm nay đi quyền giáo một lần được ngay mấy ngàn lạng.

Trịnh Ngạc cười nói:

- Lão Bạch Bát Bì nằm thẳng cẳng dưới đất vừa khóc vừa la. Lão nói mười mấy năm tâm huyết mà chỉ một đêm đã trôi theo dòng nước.

Tần Quyên cười hỏi:

- Ai bảo lão lấy chữ Bạch làm họ, lại tên là Bát Bì, tức là lột da người để lấy tài vật. Rút cục trắng tay lại hoàn trắng tay.

Mọi người đều cười ô. Nhưng lúc sau họ nhớ tới sự thúc, sự phụ bị khốn thì trong lòng lại cực kỳ trầm trọng. Chẳng ai bảo ai, đồng thời giục ngựa chạy thật mau.

Nghi Lâm lại nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đừng chạy mau lắm. Phải coi chừng vết thương.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Một chút ngoại thương có chi đáng kể, sư muội đã cho linh đan diệu dược chẳng bao lâu là khỏi ngay.

Nghi Lâm nghĩ thầm:

- Ta biết vết thương trầm trọng của y hiện giờ chỉ là vết thương lòng.

Dọc đường không có chuyện gì xảy ra. Mấy hôm sau đã tới Long Toàn ở Triết Nam.

Lệnh Hồ Xung tuy bị Bốc Trâm và Sa Thiên Giang hai người đâm kiếm bị thương tuy máu chảy nhiều nhưng chỉ là vết thương ngoài da mà nội lực chàng rất thâm hậu, thêm vào đó đã có thuốc linh dược của phái Hằng Sơn trong uống ngoài rịt nên khi đến khu vực Long Toàn, chàng đã khỏi được phân nửa.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn trong lòng cực kỳ nóng nảy, họ vừa tới địa phận Triết Nam đã thám thính xem Chú Kiếm Cốc ở đâu. Nhưng dọc đường những người thôn quê không ai biết cả.

Khi vào thành Long Toàn thì thấy nhiều tiệm bán sắt để đúc đao kiếm, nhưng khi vào các tiệm đao kiếm này để dò hỏi thì chẳng một tiệm sắt nào biết chú kiếm cốc ở đâu.

Mọi người lại càng nóng nảy hỏi đến có gặp hai lão ni cô nào tới đây hay ở gần đâu đây xảy ra cuộc chiến đấu không?

Bọn thợ sắt đều nói là không nghe thấy chuyện đánh nhau nào. Còn ni cô thì thường gặp vì trong Thủy Nguyệt am, ở phía Tây thành cũng có mấy vị ni cô nhưng không hiểu già hay trẻ.

Mọi người hỏi rõ Thủy Nguyệt am ở chỗ nào rồi bắt ngựa đi tới trước am. Nhưng cửa am đóng chặt. Trịnh Ngạc đập cửa hồi lâu chẳng thấy ai ra.

© [HQD](#)